

Bir arkadaşım var. Okulunun bitmeyeceğinden, güzel olmadığından, sevilmediğinden, bir baltaya sap olamayacağından, hayatının böyle devam edip gideceğinden endişe ediyor.

Belki böyle çok arkadaşım var. Onlardan biri.

Bunlara teorik cevaplar vermeye çalışıyorum, tabii ki geleceği bilmiyorum ama insanın kendinde gördüğüyle, başkasının onda gördüğü arasındaki uçurumu farketmeme yardımcı oluyor. Burada kendimi zemmettiğim zamanlarda, okuyanların neden *o kadar da değil canım* dediklerini biraz onun sayesinde anlıyorum.

İnsan *olmak istediği* bir nokta belirliyor, bu çok uzak olmayabilir ama erişilmesi uzadığında insanın sabrı zayıflıyor, morali bozuluyor, beklenen yardım gelmiyor, yıldırımlar düşmüyor, hayat aynı sıkıcılığıyla akmamaya devam ediyor. Herkes mutluluğa doğru *kaçıyor* gibi görünüyor. Halbuki insanın hayatının kökünden değişmesi çok kısa sürer, kafa dengi ve onu güzel bulan sadece *1 kişi* gerekir mesela, öyle düzinelercesi değil, insanın 1 işi olur, birinden ayrılıp diğerine konsa da, aynı anda onsekiz işi olmaz...

Hayat bu tekilliklerden ibaret, o sebeple kimse kesinliklerden bahsedemiyor. *En fazla 2 yıl yaşar* denen biri 50 yıl daha yaşıyor mesela. Ben de ona *hayat daha iyiye gidecek* derken, kesin bir bilgim olduğundan söylemiyorum. Bildiğim sadece insanın kendi *dövmesinin* bu gibi dertlerine deva olmadığı, hayatı dövediği için kendini dövmenin bir faydası olmadığı.

Bazı hayaller sadece hayal olarak kalıyor, insanın kendi kaderini kendi inşa ettiğini söyleyenler muhtemelen aldıkları nefesin hakkını verecek kadar düşünmemiştir. Bununla beraber, tüm trafik sıkışıklıklarında aklıma getirdiğim gibi *bu zamana kadar trafikten dolayı evine dönemeyen olmadığına göre*, hayat bizi bir takım yollardan geçirip olmamız gereken yere getiriyor. Oraya vardığında, bütün o sıkışmaların manasız olmadığını anlıyorsun ve trafikte düşündüklerin ve dinlediklerin sana vardığın yeri idrak etmekte yardım ediyor.